

[Gudiksen.]

til de nye og hurtigere Metoder, som er optaget her i Landvindingsloven. Vi kan nok lære lidt i Praksis af Landvindingsloven, men det bliver alligevel i det væsentlige de gamle, grundige Undersøgelser og Metoder, som den nye Revision af Afvandingsloven til sin Tid maa følge.

I den Anledning har jeg gerne villet rette de nævnte Spørgsmaal til Landbrugsministeren, for der er ikke oplyst ret meget i selve Lovforslagets Bemærkninger, som klargør Sagen. I sin Tid var der Diskussion om den Ventil i Loven, hvorefter der kan gives Tilskud paa indtil 66 pCt. Jeg vil gerne spørge, om der er ydet Tilskud fra Staten paa under 66 pCt., og om det drejer sig om ret mange Tilskud.

Da Loven var for sidst, var der ogsaa Tale om, at Sammensætningen af Landvindingsudvalget ikke var heldig. Der er ikke mere end 2 Landmænd, men 6 Embedsmænd i Landvindingsudvalget. Det kommer jeg til paa et senere Tidspunkt, idet jeg vil omtale en Landvindingssag, som viser, at Sammensætningen i hvert Fald i et bestemt Tilfælde ikke har virket heldigt, medens jeg i øvrigt ikke har været opmærksom paa, at denne Sammensætning af Landvindingsudvalget har været generende eller farlig for Landbrugerne.

Jeg vilde for saa vidt gerne her have sluttet med paa mit Partis Vegne at anbefale Forlængelsen, men der er en bestemt Sag af principiel Betydning, som har vakt en vis Opmærksomhed, og som jeg lige til Slut vil omtale. Det, der er sket i Landvindingsudvalget i de sidste Dage, har vakt en vis Opsigt og en vis Utryghed og Ængstelse i Landbokredse. Der er nemlig sket det, at en Landvindingssag, som havde Tilslutning fra 75 pCt. af Lodsejerne, og som havde Hedeselskabets Anbefaling, hvilket betyder, at den efter gammel Praksis inden for Landvindingsudvalget i Virkeligheden skulde kunne betragtes som færdig til Gennemførelse, er blevet standset. Det er gammel Praksis, at naar en Sag er saa godt tilrettelagt, at baade Lodsejerne og Hedeselskabet har anbefalet den, saa godkender Landvindingsudvalget og Landbrugsministeren en saadan Sag, men i det Tilfælde, som jeg her vil omtale, er der pludselig sket det, at Sagen ikke alene er blevet standset, men for en Stræknings Vedkommende er Planen ligefrem blevet lavet om efter Indgriben fra, hvad jeg vil kalde Sagen uvedkommende Kredse. Der staar nemlig ikke noget i Landvindingsloven om, at andre Kredse skal spørge end dem, der

har Interesse i det rent landbrugsmæssige og det beskæftigelsesmæssige. Men her fratager man visse Lodsejere deres velerhvervede Rettigheder til at udnytte Loven og til at udnytte deres Jord paa den bedst mulige Maade.

Det glædede mig at høre den højtærede Landbrugsminister sige, at Formaalet med Loven i Virkeligheden er at skaffe flere Produkter frem. Det kan faa en vis Betydning i den Sag, som jeg her vil omtale. Jeg tænker paa Afvandingen af Karup Aas nederste Løb, hvor Landvindingsudvalget i hvert Fald efter Aviserne at dømme har givet efter for visse uvedkommende Kredses Ønsker. De uvedkommende Kredse er, saa vidt jeg kender dem, ikke beskedne Folk. Det er Folk, der mener, at de har Patent paa at bestemme, hvad der er landskabeligt kønt. De vil bestemme, hvordan der skal se ud her i vort Land. Jeg ved, at Naturfredningen, Overfredningsnævnet, har med det at gøre, andre kender jeg ikke, der har Beføjelse dertil, men Landbrugsministeren vil maaske gøre Rede for, hvem det er. Det er jo udmærket, at det kan laves saadan, at Folk, der skal have Ferie, kan rejse omkring i de Egne, som de ønsker at se, men det var ogsaa rart, hvis det var saadan, at de Folk, der skal bruge Jorden, havde Lov til at udnytte den paa bedst mulige Maade og faa de flest mulige Produkter ud af den. De paagældende er gaaet frem efter Metoder, som jeg ikke synes om. Der er i Virkeligheden sat ind fra Bladenes Side og fra visse Folks Side i de sidste 14 Dage til 3 Uger paa en helt chokerende Maade. Jeg ved ikke, om de har lært af Politiet, der efter Sigende anvendte denne chokerende Fremgangsmaade i Kødby-Sagen, eller om det ligger i Krigstidens hele Milieu, at der sættes ind med Bombardement efter en større Maalestok, men Sandheden er den, at ved hele denne Suggestion er det lykkedes dem at overvinde Landvindingsudvalget, saa at det, saa vidt jeg forstaaer, har fulgt disse Folk i Stedet for at følge Loven og de Lodsejeres Interesser, som det var deres Opgave at varetage. Jeg vil gaa saa vidt som til at sige, at de i Virkeligheden har forbudt Lodsejerne at være paa deres egen Jord, for naar disse ikke kan faa Jorden afvandet saadan, at de kan bruge den, saa har den ikke megen Værdi for dem. De gamle Landvæsenkommissioner, Overlandvæsenkommissioner og Amtsafvandingskommissioner kunde ikke have præsteret en saadan Afgørelse. Jeg er selv gammel Landvæsenkommissionsmedlem og